

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj, Str. Regina Maria Nr. 10

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 40.000 Lei, pe 6 luni
20.000 Lei, pe 3 luni 10.000 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrat la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

Avem un Dumnezeu, suntem o Națiune, vrem o Biserică

CUVINTE ARHIEREȘTI

Din cuvântarea I. P. S. Sale Dr. Iuliu Hossu, ținută în Catedrala Schimbarea la Față din Cluj, la încheierea săptămânii de rugăciune pentru unirea tuturor, la 25 Ianuarie 1945.

„Hristos Domnul a venit în lumea aceasta să facă toate una, să adune popoarele din toate părțile lumii și să le așeze în împărăția Sa, a celor luminați cu Sf. Botez și împărțiți cu Trupul și cu Sângele Lui. Aceasta i-a fost gândul și dorința în întreaga viața și aceasta i-a fost cererea către Tatăl ceresc în clipa pășirii spre patimile înfricoșate: „ca toți să fie una precum și noi una suntem” (Io. 17, 11). Această unire o cere de două ori în rugăciunea de foc, ca să rămână dovada vădită a misiunii Sale: „ca să crează lumea că Tu m-ai trimis” (Io. 17, 21).

Toți suntem chemați la această unire: să mărturisim alături de Hristos, pentru Hristos, în unitatea credinței și a iubirii. Toți să fim stâlpi ai adevărului împreună lucrători în viața lui Hristos. Cine lucrează pentru unire lucrează în sufletul rugăciunii Domnului, și tot cel ce desbină și învrăbește, ori pune piedecă în calea unirii lucrează împotriva lui Hristos.

Nu poate fi, preaiubiți frați, icoană mai dureroasă și înfrustrătoare decât icoana desbinării creștinilor. E dureroasă icoana sutelor de milioane unde n'a pătruns lumina Evangheliei, dar neasemnat mai dureroasă este înfrățirea bisericilor desbinate..

Desbinarea este slăbirea dovezii misiunii lui Hristos în lume. Ni se cutremură toată ființa gândindu-ne la glasul de rugăciune a lui Isus pentru unitatea celor ce cred în numele lui și la icoana creștinătății desbinate. Au doară s'a împărțit Hristos, ne întrebăm și noi cu Sf. Apostol Pavel? Hristos nu este unul decât în unitatea Bisericii Sale. Așa a dorit-o. Așa

(continuare în pagina 7)

Unitu-te-ai cu Hristos ? IATA CALEA!

Desbinarea, schisma, vrajba și erezia, sunt lucruri lesne de împlinit, pentru că sunt faptele duhului răutății și ale patimilor omenești. Ele sunt opera oamenilor mici la suflet, strâmți la vedere și sterpi la inimă, „iubitori de sine, mândri, trufași, hulitori, neîubitori de bine, trădători, obraznici, îngâmfati, având numai înfrățirea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei” (II Tim. 3, 2-5). Aceste au sfâșiat Trupul mistic a lui Hristos — Biserica creștină.

Înfrățirea, unirea, unitatea, sunt lucruri anevoioase, ele cer multă răbdare și zabavă. Ele se lucrează în taină, ca mierea de albine în coșniță. Acestea sunt lucrări ale Duhului Sfânt prin oameni mari la suflet, largi la inimă, desbrăcați de patimi și „înbrăcați cu îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare, îngăduitori unul altuia, dar peste toate acestea având dragostea care este legătura desăvârșirii” (Col. 3, 12-14).

Singură dragostea creștină este în stare să zidească din nou unitatea între creștini, să facă o turmă și un păstor.

Cei ce se hotărăsc să apuce pe drumul unirii, al înfrățirii creștinești trebuie să îngroape toate greșelile și păcatele trecutului; să lapede toată amărăciunea, toată pizma, toată neîncrederea, toată bănuiala. Aici să flămânzim de dorul recunoașterii reciproce, să însetoșem de dragul respectului și al stimei împrumutate și să ni se topească inima de iubirea frățească.

Să căutăm ce ne apropie nu ce ne desparte, să scoatem la lumină tezaurul comun, nu particularitățile proprii.

Cine nu se poate ridica peste patimile vieții omenești și nu poate respinge șoapta amăgitorului diavol, să se retragă și dacă nu poate face operă de apropiere, măcar să nu ridice piedici și să nu se facă unealta satanei.

Desbinarea este o moștenire păcătoasă și noi îi purtăm ponosul. „Părinții noștri au greșit, și nu mai sunt, dar noi purtăm țărădelegile lor” (Plâng. 5, 7). Această crimă a desbinării, trebuie ispășită. Dosădirea neîntreruptă a trupului cu toate patimile sale și înălțarea sufletului prin rugăciune caldă „ca toți să fie una”, va mișca pe Dumnezeu care va revărsa ca ploaia harul ceresc, va înveseli Biserica și va încălzi inimile, apropiind clipa înfrățirii tuturor, căci ceasul „Celor de pe urmă” sună.

Să-L căutăm pe Hristos în simplitatea sufletului, în curățenia inimii și în smerența minții. Să-L căutăm cu deadinsul și fără întrerupere. Să trăim uniți cu El cum am făgăduit la Sf. Botez.

Aceasta și numai aceasta poate fi calea unirii și așa se cade să mergem pe ea! Atunci cu siguranță încurând ne vom întâlni în unica Biserică a unicului Hristos Mântuitorul nostru!

Cine nu se încopiază în această acțiune nu este decât un dușman al lui Hristos și al neamului omenească: un trădător al făgăduințelor din Sf. Botez.

I. Agârbiceanu

Florea Mureșanu
Protopopul ortodox al Clujului
Vasile Chindriș
preot unit, redactorul Vieții Creștine

P. S. A. Prunduș
Prof. gr.-catolic de teologie
Teodor Giceu
preotul Catedralei Ortodoxe din Cluj

CUVINTE ARHIEREȘTI

Din cuvântarea P. S. S. Nicoae Colan, episcop român ortodox al Clujului, Vadului și Feleacului, ținută la Teatrul Național, în ziua de Duminică 10 Martie 1946, despre „Ortodoxia în actualitate”, fiind de față și I. P. S. S. Dr. Iuliu Hossu, episcop greco-catolic al Clujului și mulțime multă din clerul și credincioșii ambelor Biserici românești și reprezentanții armatei.

P. S. Sa și-a exprimat bucuria nespuse că după anii de urgie și întunecare abătuți asupra nației române din Nordul Ardealului pe urma dictatului nefast dela Viena, Bunul Dumnezeu s'a întors cu milostivire și a ascultat rugile noastre și ne-a dăruit iarăși libertatea, prin jertfa armatei sovietice și române, a cărei reprezentanți sunt de față la deschiderea ciclului de conferințe pentru Postul Mare.

Această bucurie se mărește — a spus P. S. Sa — în urma faptului că putem saluta în mijlocul nostru prezența iubitorului în Hristos Frate Iuliu, căruia acum zece ani, din prilejul agapei de instalare a nevredniciei mele ca episcop al acestei de Dumnezeu păzite eparhii a Clujului, Vadului și Feleacului, i-am spus așa: „Eu Ți s frate, Tu mi-ești frate, în noi doi un suflet bate”. Aceste cuvinte nu le-am tăgăduit nici odată în vremea acestor ani, nici cu vorba, nici cu fapta, dar mai vârtos în cei patru ani de întunecare, când mână în mână am purtat greul și am înfruntat urgia deslănțuită de vrășmașii neamului nostru asupra noastră și a fiilor noștri.

În continuare P. S. Sa a arătat că Biserica ortodoxă a fost totdeauna alături de popor, pentru că este din popor și slujește poporul. Ortodoxie nu înseamnă numai biserică după o anumită formă; icoane, lumânări, tămâie, slujbe, etc., ci înseamnă credința lui Isus Hristos trăită în fiecare clipă. De încheiere a spus: „Am vorbit despre ortodoxie în Biserica noastră stră-

(continuarea în pag. 2)

CREȘTINI DIN TOATE ȚARILE, UNIȚI-VA

UNIREA CREDINȚEI

Multe feluri de credințe sunt în lume, izvor de multe rele și necazuri. Isus a venit să-l înfrățească pe oameni prin credință. Dar oamenii au împărțit și tălmăcit credința lui Isus în mii de feluri. În ciuda răutății omenești, Hristos niciodată nu s'a împărțit și credința lui a rămas una și nedespărțită. Fiecare dintre noi am primit un dar pe măsura dărniciilor lui Hristos. „El a pus pe unii apostoli, iar pe alții proroci, iar pe alții evangheliști, iar pe alții păstori și dascăli“, dar aceasta numai până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, după măsura deplină a vârstei lui Hristos“ (Efeseni 4, 11 și 13). Deci, ori care ar fi darul primit și ori care ar fi lucrarea la care am fost rânduiți de Mântuitorul, ținta noastră a tuturor e aceeași: unirea credinței.

Oamenii cu multă tragere de inimă și cu fierbinte dragoste de Hristos au îndemnat lumea creștină la unirea credinței. S'au făcut pe alocuri și unele încercări, care au rămas și vor mai rămânea, Dumnezeu știe până când numai încercări. Și aceasta fiindcă s'a încercat să se facă unirea pe hârtie și nu în suflet. O unire de formă, izvorată din interese lumești sau mândrie deșartă, sortită să rămână un simplu document, s'ar putea face cu discursuri, cu vicleană diplomație sau cu forța. Unirea cea din suflete nu se poate face decât cu armele Duhului. Până când creștinii nu se vor lepăda cu totul de mamona, nu se vor putea uni cu Hristos. Oamenii vreau o unire a tuturor credințelor pe urma căreia să tragă foloase și laude. Nu prea se împacă cu unirea pe urma căreia să fie servit și laudat numai Hristos. Oamenii nu vreau să înțeleagă că nu credința cu credință trebuie să se unească, ci toate credințele trebuie să se unească cu Hristos. Toate credințele trebuie să se topească în credința lui Hristos. Aceasta e unirea cea adevărată. După această unire trebuie să alerge creștinul. Aceasta e unirea pentru care se roagă Biserica Neamului nostru, când zice: „Unirea credinței și împărțirea Sfântului Duh cerând, pe noi înșine și unul pe altul și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm“. Sfinții Părinți și-au dat seama că unirea credinței nu se poate face cu puteri omenești, ci numai cu darurile Duhului Sfânt. Celor ce ostensesc la unirea credinței le trebuie înțelepciunea ce vine de sus curată și pașnică,

blandă și plecată, plină de milă și de roduri bune, nepărtinitoare și nefățarnică. (Iacob 3, 17). Le mai trebuie darul înțelegerii tainelor dumnezeiești. Cei nepricepuți și zăbavnici cu inima a crede toate câte au făcut prorocii, în veci nu vor ajunge la unirea credinței. Cine ascultă de sfatul cerului, de tăria și bărbăția ce vine de la Dumnezeu va lucra cu folos pentru unirea credinței. Cine ascultă de sfatul oamenilor și cine se sprijinește pe propriile sale puteri se sbate înzadar. De e cineva mândru să nu propovăduiască unirea credinței, căci celor mândri Dum-

nezeu le stă împotriva și nu dă darul său decât celor smeriți și cuvioși. Cuvioșia are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. Cine se roagă pentru unirea credinței să se roage și cu gura și cu inima, iar frica de Dumnezeu să-l fie pâinea cea de toate zilele.

Cu vreme și fără vreme să lucrăm pentru unirea credinței, dar fiecare să înceapă întâi cu el. Când credința noastră va fi una cu credința lui Hristos va fi o singură credință și un singur Domn.

TEODOR GICEU

Preotul Catedralei ortodoxe din Cluj

Cuvinte Arhieresti

(urmăre din pagina 1)

moșească și la neamul nostru. Mulți se vor întreba cum stă lucrul cu Biserica soră? Iată cum!

Avem cu toții același Dumnezeu, Unul în fire dar întreit în Fețe. Ne închinăm și unii și alții aceluiași Domn, Isus Hristos, și încă în aceeași formă de cult: numai că unii ne închinăm în spirit, iar alții în duh, unii cerșim de la Dumnezeu îndurare iar alții milă, însă peste toate acestea noi punem în practică ceea ce rostim de fiecare dată la Sfânta Liturghie, și într'o Biserică și într'alta: „Să ne iubim unii pe alții, ca într'un gând să mărturisim“.

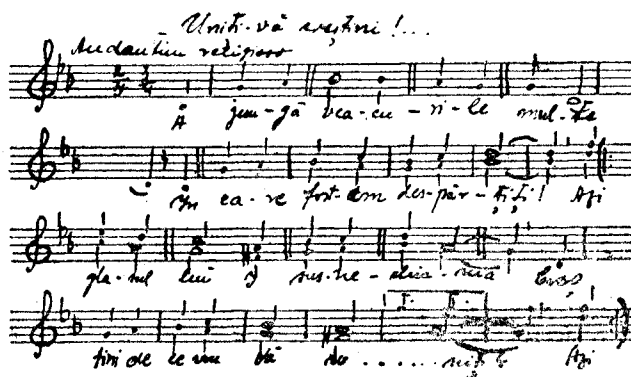
Sună ceasul unirii!

de Păr. Dr. Silviu A. Prunduș

În anul 1925 cu ocazia înființării patriarhatului român cunoscutul profesor Clujan Onisifor Ghilbu cerea noului patriarh ce urma să ia conducerea Bisericii românești două lucruri și anume:

1. „Să încunoștințeze despre alegerea sa toți patriarhii creștini, incluziv pe cel dela Roma, comunicându-i acestui din urmă dorința expresă de a-și da tot concursul la reafirmarea unității Bisericii lui Hristos, și

2. să comunice mitropolitului dela Blaj constituirea patriarhatului român (continuare în pag. 8)

Unii-vă creștini!

Ajungă veacurile multe
În care fost-am despărțiți!
Azi glasul lui Isus ne chiamă
Creștini de ce nu vă uniți?

Prea mult în uri și vrăjmașie
În cete fost-am despărțiți
— Să ne trezim! E ceasul ultim,
Să ne iubim, să fim uniți,

Lăsați de-acuma vrăjmașia!
Mândria, ura lepădați;
Urmați de-acum porunca sfântă:
Iubiți-vă căci suntem frați!

Căci Adevărul este Unul
Cum Unul este și Hristos, —
De ce noi, despărțiți în cete,
Să ne luptăm fără folos?

Veniți creștini de pretutindeni
Să ne unim întru Hristos!
În jurul Crucii Sale sfinte
Ne chiamă glasul Lui dulcos:

Veniți copiii Mei la Mine
Și vă înfrățiți în jertfa Mea!

Eu pentru voi Mi-am dat vieța
Și m'am jertfit pe Golgota,

Veniți să impliim dorința
Ce a arătat o Domnul sfânt
În rugăciunea către Tatăl
Ce ne-a lasat-o legământ!

Veniți creștini din lumea largă,
Din Răsărit și din Apus!
Iubirea Golg tel ne chiamă
Să ne unim întru Isus.

Căci vine în curând Stăpânul
Să-și cercetez-l Său popor.
Fiți gata să-l ieșiți 'nainte
Cântându-l slavă toți, în cor!

Lăsați în lături tot ce poate
Să vă mai țină despărțiți
Și să rămână doar iubirea
În care toți să vă uniți!

Veniți creștini de pretutindeni
Din orice neam și-orice popor
Să fim pe veci uniți în Domnul
Să fim o Turmă și-un Păstor!

I. M.

Conlucrarea frățească

de Păr. prof. TEODIL A. BĂLIBANU

„Puntea de înțelegere și frățească viețuire între oameni, numai dragostea e în stare să o întindă...“
I. S. S. Nicolae Colan

Dacă vom răsfosi Cartile Sfinte vom găsi ceea ce mereu predicăm, dar mai rar punem în practică: iubirea. Ea este temelia vieții creștine.

Creștinismul este iubire. Legea fundamentală — în care se cuprinde toată Legea și Profeții — este iubirea. În acest cuvânt „iubire“ se cuprinde cu adevărat întreaga economie a mântuirii divine, întreg Vechiul și Noul Testament. De aceea să nu ne mirăm când sf. Pavel exclamă la I Cor. 13, 13, că mai mare decât virtuțile dumnezeiești credința și nădejdea, iubirea este! Mai mult! Sf. Apostol și evanghelist Ioan nu se mulțumește cu atât ci spune mai mult: Dumnezeu este dragoste (I Io. 48) și cine petrece în dragoste, în Dumnezeu petrece și Dumnezeu într'u dânsul.

Porunca iubirii este porunca preferată a lui Isus. El o și numește „porunca mea“ (Io. 15, 12). Ah, cât de mult dorește Isus, ca să ne iubim unul pe altul! „Porunca nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții! Precum eu v'am iubit pe voi, așa să vă iubiți“ (Io. 13, 34).

În dorința Sa de iubire între frați, orânduiește și semnul de pe care să se cunoască adevărul ucenicilor ai lui Ius: *implinirea dragostei frățești* (Io. 13, 32) și ca să nu ne înșelăm în efectele dragostei, sf. Pavel ne clarifică: „dragostea îndelung rabdă, se milostivește, nu pizmăște... nu se trufește... Toate le suferă, le crede, le nădăduiește, le rabdă...“ (I Cor. 13, 4-7)

Aceste lucruri le știau prea bine cei doi preavenerați Arhiepiscopi Români ai Clujului. Și le trăiau din plin. De aceea, puntea P. S. lor de înțelegere și pașnică colaborare a fost iubirea. Cred că I. P. S. Iuliu și P. S. Nicolae sunt arhierii români care se ajută mai frățește, se iubesc mai sincer, colaborează mai creștinește și trăesc în cea mai perfectă armonie. Iar aceasta atât în vremuri de negre asupriți cât și în vremuri de liniște, bucurie și pace.

Pilda marilor Ierarhi dela Cluj, s'au silit a o urma și preoții. În Cluj sunt foarte obișnuite prietenii sincere și convenirile frățești între preoții ortodocși și gr. catolici, ori fa miliile lor. Pe străzile Clujului, când se întâlnesc preoții de ambele confesiuni românești, se privesc prietenos. Chiar dacă nu s'au mai văzut niciodată, se salută frățește. Cel care este mai bătrân nu așteaptă să fie salutată întâi. Ci care de care se silește în a preveni pe fratele său, cu salutul iubirii: ortodoxul se grăbește a zice salutul obișnuit la catolici: „Lăudat să fie Isus“, iar catolicul se silește a spune înaintea fratelui său, salutul răspândit la ortodocși „Slăvit să fie Domnul“, — ori binecuvintează Părinte.

Ce frumoaă și plăcută armonie de glasuri pline de iubire creștină se înalță din Cluj, spre cer! Cine și ce ar împiedeca pe Români, ca obiceiul generalizat la Cluj, să se răspândească pe întinsul întregii Români? Ca toți, într'un suflet să cântăm:

„Frații creștini din lumea ntregă,
„Tresăriți în cânt voios.
„Intonați un imn de slavă,
„Toți oăți orodofi în Cristos!“

(continuare în pag. 8)

Nevoiți-vă să păstrați unirea duhului prin legătura păcii (Ef. 4, 3).

„Toți într'un duh ne-am botezat, spre a fi un trup“

I Cor. 12, 13.

„Vieața Creștină“ se trăește în unire și iubire

de Dr. ILIE DĂIANU

Am cetit cu deosebită mulțumire numărul cel din urmă — de anul nou, 1947 — al minunatei foi săptămânale, scoasă cu atâta trudă și cu atâta străduință de neobositul slujitor al altarului și al amvonului, care este confratele mai tânăr Vasile Chindriș, maramureșanul. E admirabil cum le potrivește întru dragostea sa de preot, care tuturor toate se face ca să plinească cuvântul lui Hristos Domnul Nostru și al apostolilor săi, ca „toți una să fie“ căci ce „este mai bine și mai frumos, decât a fi frații împreună?...“ (Psalmistul Rege David).

El pune ca doi stâlpi puternici ai bisericii din Cluj, pe două coloane alături pe cei doi I. P. Sfinți ierarhi, buni Frați întru Hristos, Iuliu și Nicolae, din ale căror cărți pastorale de Anul Nou scoate câteva părțile de îndrumări părintești pentru fiii săi sufletești.

I. P. Sf. Iuliu atrage atențiunea și la „săptămâna de rugăciune pentru unirea tuturor“ ce va urma a se plini în zilele de 18—25 Ianuarie, ca în toți anii dela o vreme încoace. Voi reveni asupra acestei săptămâni.

I. P. Sf. Nicolae Colan, are o declarație de statornic adevăr:

„Știm că sunt și azi destui profeți mincinoși care își îmbie, trufași evangheliile lor slabănoage. Unul își îmbie știința — cu toate descoperirile ei minunate. Dar știința singură nu poate face nimic, fără inima omului. Știința e o slugă foarte ascultătoare; ea ucide și pe oameni, după cum i se poruncește...“

Și încheie apoi înțeleptul ierarh și academician, că nu este altă lege de temelie pentru buna viețuire între oameni, decât legea iubirii frățești lăsată de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Zicem cu toții, cu un ecou de cor răspunzând ambelor strane ale aceleiași catedrale, da, așa este și — Amin! Așa să și fie, cum trebuie să fie între oameni și creștini!

Minunata armonie se urmează dealungul și dealatul în „Vieața Creștină“.

Fratele Florea Mureșan, protopopul ortodox al Clujului, lumina „luminile taborice ale Caoliciului“, cu aposolic curaj, înfruntând toate îngustimile și orbitele „vederi“ vechi, paie goale și imblătite fără nici un rost în aria Bisericii lui Hristos.

Iar Părintele S. A. Prunduș, profesor de teologie și notar consistorial pe lângă I. P. Sf. Sa Iuliu, arată cu laudă vrednicile Bisericii ortodoxe a Răsăritului. Acest articol își găsește culmea când citează cuvintele Papei Pius XI, care a clădit în

Roma „Seminariul Pio-Romeno“ pentru 100 de teologi români și cu o biserică orientală ca o catedrală mai mică. Iată ce zice Sfântul Părinte Piu al XI:

„Bucășile rupte dintr'o piatră ce cuprinde aur, conțin și ele aur. Vechile comunități creștine ale Orientului pastrează o atât de venerabilă sfințenie, încât ele merită nu numai respectul, ci și dragostea noastră“.

Cămașa cea necusută a lui Hristos — spre durerea Mântuitorului — a fost sfășiată, de oameni cu mici și strâmte orizonturi. De aceea atâtea neamăngăeri, pe urma acestei sfășieri, și atâtea suferințe pe urma atâtor răboaie cu care ne cercetează Dumnezeu, ca să ne desmeticească din fudulia, îngâmfarea și înfumurarea oamenilor inchipuiți.

Oboșiți de răboaie oamenii totdeauna au dorit pacea, înfrățirea și unirea. Așa a fost și după primul război mondial. Lloyd George și cei 4 fruntași ai Britaniei declarau că numai așa se vor putea încetura războaiele dacă omenirea se va uni asupra unor puncte religioase.

1. Toți suntem zidirea aceluiaș Dumnezeu creator, — desigur, frați.

2. Toți suntem răscumparați de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul

(continuarea în pag. 6)

Hristos ne cere unitate

Vremea e bună dăscăliță și durerea un ciocan providențial pentru capetele noastre.

Dumnezeescul praznic al nașterii Mântuitorului ne găsește an cu an, mai experienți și mai înțelepți, — recte: mai dureros instruiți — pentru dreapta lui sărbătorire.

Cu familia creștină s'a petrecut în vremuri — prin confrângerea împrejurărilor și dezastrelor, istorice — ceea ce s'a petrecut cu Abraham și cu Lot: „Dacă tu apuci la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă tu apuci la dreapta, eu voi apuca la stânga...“ (Geneză, 13, 9). Dar nu cu liniștea și cu buna chibzuință din atitudine a celor doi patriarhi, ci de multe ori cu certuri și cu prigoane sângeroase. Biserica creștină, privită nu atâta cu ochii istoricului filosof, dar îmbrățișată cu inima creștinului dornic de universalitate, se găsește azi într'un stadiu cu totul departe de a fi cel ideal.

Ce s'a petrecut cu familia creștină și toți ucenicii lui, în vecii vecilor, ne vom întreba cu durere: „Oare s'a împărțit Christos?...“ (I Corinteni, 1, 13). Noi însă răspundem azi, ca și ușuraticii

Corinteni, odinioară: „Eu unul sânt al lui Pavel. Și eu sânt al lui Apollo. Și eu sânt al lui Chiefa. Iar eu sânt al lui Christos...“.

Și trebuie să recunoaștem, cu umilință și cu confuziune, că această parcelare a domeniului creștinătății nu corespunde nici spiritului Sfintei Evanghelii, nici marilor țeluri ale Bisericii, în marș spre suprema Unitate.

Noi, epigonii de azi, am scorbit, în toate, creștinismul și Evanghelia, până la nivelul micimei, intereselor, egoismului și separatismelor noastre. Astăzi ne dăm seama că situația aceasta trebuie biruită și o ascensiune nouă — în spirit, în generozitate evanghelică și în superioară frăție — ne cheamă și ne obligă.

Experiența cu tristele noastre situații și lunga noastră suferință creștină sânt, fără îndoială, mesagere cerești. Există un egoism și o suficiență a zilelor relativ bune. Când stai la tine acasă — întreg, sănătos, bine gospodărit, cu o familie înfloritoare

și cu afaceri înfloritoare — ești împins să uiți lumea largă, rudele și prietenii, care mai trăesc departe. Dar când te-au lovit câțiva ani de secetă, sau te-a bătut grindina, sau copiii ți-au ieșit niște desmetici, sau te-a doborât boala, câțiva ani în șir, și s'a dus jumătate din avere, atunci începi să-ți aduci aminte de rudele și de prietenii cu care n'ar fi rău să fii iar în bună legătură..

Așa stăm noi azi, prăpădiți de seceta noastră bisericască și din ce în ce mai instruiți că împărăția lui Christos trebuie să se întindă și mai departe, dincolo de ogoarele, de pretențiile și de vechea noastră trufie.

Marea înfrățire bisericască, la care ne gândim este o largă însoțire de iubire, în prețuire reciprocă și în schimb reciproc de puteri, de bunuri sufletești și de entuziasm frătesc.

Cine este convins de dumnezeirea Răscumărătorului nu poate să sărbătorească cu alte gânduri nașterea cea din Bethleem, în zilele împăraților pământesti Octavian, August și Irod.

Cum să crezi că Dumnezeescul Stăpân e mulțumit, când noi creștinii am găurit pământul, peste tot, cu tranșeele noastre confesionale?

Gala Galaction

(Extras din Calendarul „Vieața Creștină“ pe anul 1947).

Unitatea Bisericii este dorința fierbinte a Mântuitorului

de Ion Agărbiceanu

cere și dorește Mântuitorul? Una asemănătoare cu iubirea Lui, una care duce și la jertfa vieții pentru deaproapele.

Dar în cuvântarea care cuprinde și testamentul Domnului se arată tot atât de fierbinte și dorința Lui pentru păstrarea unității în credință din partea apostolilor și tuturor celor ce vor crede prin predicarea lor întru numele Lui.

„Eu pentru aceștia mă rog: nu pentru lume mă rog ci pentru aceștia, pe cari mi i-ai dat mie, căci ai tăi sunt... Părinte Sfinte, păzește-i întru numele Tău pe cei cari mi i-ai dat mie, ca să fie una precum și noi...“

„Iară nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor în

(continuarea în pag. 6)

„Voi toți sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădulare ale aceluiaș trup“.

(I Cor. 12, 27)

PENTRU UNIREA TUTUROR,

Rugăciuni de cerere pentru unirea în credință a tuturor creștinilor

La proscomidie, luând preotul o părticică, o pune pe Sfântul Disc, zicând:

Pomenește, Doamne, Sfântă Biserica Ta, cea de la o margine la alta a pământului, și o scapă de toate relele și o desăvârșește pe ea în dragostea Ta și o adună din cele patru vânturi ale lumii sfințită întru împărăția Ta, pe care i-ai gătit-o ei. Fă să înceteze desbinările, certele, neînțelegerile și ereziile dintre creștini, ca toți să formăm o singură turmă și un singur păstor. Intoarce cu milostivire fața Ta spre noi nevrednicii robii Tăi și spre tot poporul creștinesc și iartă tuturor marea greșală a desbinării și sfâșierii Trupului tainic a Hristosului Tău, dăruindu-ne, însfârșit, marele har al unirii în credință, ca toți să fim desăvârșit una și cu o gură și cu o inimă să Te preamărim.

La începutul Sfintei Liturghii urmează ectenia mare până la: „Pentru cei ce călătoresc...” după care adaugă aceste cereri:

Pentru ca să nu fie între noi desbinări, și pentru ca să ne unim într'un gând și într'o înțelegere, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca dragoste să avem, care este legătura desăvârșirii, și pacea lui Dumnezeu să stăpânească inimile noastre, la care suntem chemați într'un trup, și cuvântul lui Hristos să locuiască întru noi din prisosit, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca prin harul Sfântului Duh, porunca legii celei noi să se samene, să incolțească și să prindă rădăcini, ca să ne iubim unii pe alții și să nu căutăm voia noastră, ci slava lui Dumnezeu și zidirea Bisericii, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să piară sămânța urei, a certei, a pismeii, a vrăjbiei, și a tuturor patimilor ce ruinează unitatea Bisericii și desbină pe oameni, și pentru ca să se samene și să rodească adevărata iubire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să odihnească peste noi spiritul înțelepciunii, și al înțelegerii, spiritul sfatului, și al tăriei, spiritul cunoștinței și al temerii de Dumnezeu, și prin harul său să ne unim întru legătura păcii și a dragostei, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca peste toate deosebiri de limbă, de sânge și de lege să ne unim într'o singură turmă sub un singur păstor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos — taina evlaviei, semnul unității și legătura dragostei — toți să formăm un singur trup, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să piară desbinarea, și să ne mântuim de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apoi continuăm ectenia mare. În acest chip se zic ecteniile și la începutul Utreinii sau la Vecernie.

După intrarea cu Sf. Evanghelie zicem aceste tropare ale Sf. Mitrofan, glas 8:

Pe Tine Impărăteasă a toate și atotlucrătoare, Fie fără de început, mai presus de ani, începătoare de viață, milostivă, iubitoare de oameni, preabună, singură stăpânitoare; Treime, acum slăvindu-Te, cerem iertare de greșale, lumii pace, și Bisericii un cuget.

Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Unică Domnie și în trei străluciri, singură stăpânie dumnezeiască și în trei luminători, primește cu bunăcuviința bunătații Tale pe cântăreții Tăi, și-i mântuește de greșale, de ispite și de greutate, pace și unire degrabă dăruind Bisericii cu iubire de oameni.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

În pânțele teioresc, Hristoase Mântuitorul meu, sălășluindu-Te, prin lucrare Te-ai arătat lumii, Dumnezeu și Om, neschimbat, și aievea neamestecat, și Te-ai făgăduit a fi cu robii Tăi pururea arătat; pentru aceea cu rugăciunile celei ce Te-a născut, dăruiește pace turmei Tale.

Apostolul

Prohimen: Mântuește-ne Doamne Dumnezeu nostru, și ne adună dintre neamuri, ca să lăudăm numele Tău.

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea.

Din Cartea către Efeseni a Sf. Apostol Pavel cetire.

Cap. 4 stih 1-13. Caută-l în Dumineca a 25 după Rusalii și citește-l până în capăt, apoi treci la Dumineca după Botezul Domnului și citește până în sfârșit. Aliluia, glas 8.

Cât e de bine și cât e de frumos să locuiască frații în unire!

Stih: Că unde-i unire, Domnul trimite viață și binecuvântări nesfârșite.

Evanghelia

Din sfânta Evanghelie dela Ioan citire. (Cap. 17, 11-21).

În vremea aceea, ridicându-și Isus ochii către cer a zis: Părinte sfinte; păzește-i pe dânși întru numele Tău...

(caut-o în Joia Sfințelor Patimi, din Ev. I)

Și sfârșitul: „Ca să cunoască lumea că Tu m'ai trimis.

După Evanghelie la ectenia cererii cu osârdie, după ce a zis diaconul — Încă ne rugăm pentru fericirii... adaugă acestea:

Încă ne rugăm: adu-ți aminte Doamne de Biserica Ta, și o scapă de toate relele, și o desăvârșește în dragostea Ta, și o adună din cele patru părți ale lumii sfințită întru împărăția Ta, pe care i-ai gătit-o ei, rugămune Ție, auzi-ne și ne miluește.

Încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeu să asculte glasul cererii noastre a păcătoșilor, și să adune pe cei risipiți, pe cei răătăciți să-i întoarcă, și să-i unească cu Biserica Sa, să zicem din tot sufletul și din tot cugetul; Doamne, auzi-ne și ne miluește.

Încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeu să întoarcă pe cei necredincioși la adevărata credință și sfințenie și pe cei ce poartă numele de creștin să-i aducă la bunăînțelegere și dragoste, ca toți să fie o singură turmă și un singur păstor, să zicem toți cu inimă înfrântă, Doamne, auzi-ne și ne miluește.

Cela ce voești ca toți oamenii să ajungă la cunoștința adevărului Tău și să se mântuiască, caută cu milă spre cei ce locuiesc în laturea și în umbra morții și-i adă la cunoștința adevărului Tău, mântuiește-i din răătăcirea cea veche și din vicleșugul celui potrivnic, luminează i prin baia nașterii de a doua și i fă mădulare cinstite ale Bisericii Tale, cu umilință ne rugăm Ție, auzi-ne și ne miluește.

Cela ce Te îmbraci întru lumină ca într'un vestmânt, luminează pe toți cei ce sunt în afară de adevărata Biserica Hristosului Tău, și risipește negura neștiinței și întunecul îndoielii din inimile lor, și-i unește cu sfântă și aleasă turma Ta, ca împreună cu noi să strige: auzi-ne Doamne, și de grab ne miluește.

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă înălțăm Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Poporul: Amin.

Chinonicon

Nevoiți-vă a păzi unirea duhului întru legătura păcii. Aliluia.

După rugăciunea amvonului zicem această Rugăciune:

Stăpâne, Doamne, Dumnezeu nostru, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și Tatăl tuturor celor ce cred în numele Lui, auzi-ne pe noi păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, care în ceasul de acum cădem înaintea Ta și ne rugăm și cu deadinsul cerem: adună într'una pe toți fiii Tăi, renăscuți prin Botezul Unuia născut Fiului Tău, cari prin lucrarea vrășmașului și a patimilor omeniești s'au despărțit și pe căi lăturalnice au rătăcit, ca toți încurând să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului Tău. Revarsă asupra tuturor celor ce Te mărturisesc pe Tine și se închină Fiului Tău, harul presfântului și de viață făcătorului Tău Duh, ca lepădând toată greșala și tot păcatul, toată patima, pornirea și pofta cea rea, să se aprindă de iubirea Ta și să formăm o singură turmă și un singur păstor.

Așa Doamne nu ne părăsi pentru răutățile noastre, ci pentru meritele și jertfa iubitorului Tău Fiul Isus, care înainte de patima sa și-a ridicat glasul către Tine și a zis: Părinte sfinte; păzește i pe dânșii întru numele Tău, pe care mi i-ai dat mie, ca să fie una precum suntem și noi; și nu numai pentru aceea mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie una, precum Tu, Părinte, întru mine și eu întru Tine, și aceștia întru noi una să fie, ca să crează lumea că Tu m'ai trimis, auzi-ne și ne dăruiește unirea în credință a tuturor creștinilor, pentru ca uniți în Biserica Hristosului Tău aici pe pământ, precum Sfinții și Ingerii în cer uniți în lauda numelui Tău, cântă și preamăresc și noi cu ei într'un singur glas să cântăm și să preamărim, prea cinstitul și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

LA APOLIS ZICEM: Cel ce mai înainte de mântuitoarele sale patimi ne-a lăsat porunca dragostei și a unirii, ca toți să fim desăvârșit una, Hristos a-

Să ne iubim unii pe alții

DOMNULUI SĂ NE RUGĂM

devăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maici sale ale Sfinților Dascăli și Ierarhi din Răsărit și din Apus, ale Sfinților și Dreptilor Dumnezești Părinți...

La sfârșitul Sfintei Liturghii cântăm acest tropar, glas 8:

Primește, Hristoase pe Maica Ta, întru rugăciune; ca prin mijlocirile ei să împaci lumea, să întărești sceptrurile împărăției și să unești într'una Bisericile Tale.

Dacă cineva vrea să facă numai rânduiala oșebită pentru Unirea Bisericilor atunci va face așa: După binecuvântarea preotului, îndată rugăciunile se începătură: împărate ceresc... Presfântă Treime... Tatăl nostru... Apoi Veniți să ne închinăm... și Psalmul 66, cu Slavă... Și acum... Aliluia. Apoi începe preotul sau diaconul ectenia de pace, și după cererea pentru rege, intercalează cererile de mai sus și încheie cu efonisul: Că Ție se cuvine...

Apoi cântăreții: Dumnezeu e Domnul... cu stihurile lui și Troparele pe vers 8: Pe Tine împărăteasă... Urmează Apostol, Evanghelie și prima cerere din ectenia cu osârdie: Miluește-ne pe noi Dumnezeule... după care se adaugă ecteniile de mai sus: încă ne rugăm adu-ți aminte Doamne... Apoi Rugăciunea de mai sus și Apolisul. Această rânduială poate fi făcută și de mirean singur, sau în comun de mai mulți lăsând afară cele specifice preoțești ca Binecuvântare și Pace tuturor.

Să fim una!

*Dorul Unirei cheamă
Din Răsărit și Apus
Pe toți creștinii lumii
Sub Crucea lui Isus.*

*Priviți la Cel ce rabdă,
Și ura lepădați;
O, voi cei despărțiți,
Să nu-l mai supărați.*

*Creștini fiind cu toții,
Ca frați să ne iubim.
In Casa lui Cea, Sfântă
El vrea una să fim.*

*Azi Roma și Bizanțul
Cu drag să se privească,
Și între sine cale
De pace să-și croiască.*

*Oceanul cel de ghioșă
Al urei să-l topim,
Printr'o unire sfântă
Pe Domnul să-L mărim.*

*Isus cere iubire,
Pe noi uniți ne vrea;
Și numai celor pașnici
Regatu-și vrea să-l dea*

*O, Soare dulce al vieții,
Tu Cel ce ne iubești,
Innoie a noastre inimi
Căci sunt prea pământești.*

*Voi, fii ai unei mame
Veniți să ne împăcăm
Și veșnicia 'ntreagă
Să nu ne mai certăm.*

Veniamin Monah

Rugăciunea și unirea Bisericilor

„Unirea în credință a creștinilor este mai presus de toate opera lui Dumnezeu“ (Pius XII). De aceeași părere erau și membrii Congresului din Oxford, întruniți în 1907, pentru ca să discute problema unirii bisericilor creștine: „Unirea creștinilor se poate înfăptui de Biserică numai în genunchi“. Un distins fiu al bisericii ortodoxe române, Lascarov-Moldovanu afirmă același lucru: „Cel mai puternic și mai eficace mijloc pentru unirea Bisericilor este iubirea Mântuitorului sprijinită pe rugăciuni puternice și stăruitoare adresate lui Dumnezeu pentru ca să verse în sufletele noastre duhul unirii, fără care totul e zadarnic“.

În adevăr ori cât de uriașe ar fi eforturile omului, dacă nu sunt sprijinite de ajutorul divin, rămân zadarnice. Omul cu puterile lui, a putut înfăptui ruptura, dar nu mai poate s'o repare singur.

„Rugăciunea este singura putere în fața căreia și Dumne-

zeu se pleacă“ (Tertulian). În vreme ce Evreii se băteau cu Amalechiții pe câmpie, Moisi pe munte câștigă victoria, rugându-se cu mâinile ridicate.

Dacă unirea este un mare har, pe care trebuie să-l cerem prin rugăciune, desbinarea în credință a fost și rămâne un mare păcat, care trebuie ispășit. De aceea rugăciunea noastră pentru unire trebuie să fie împreună cu duhul pocăinței.

O întrebare întricoșată ni se pune: De ce, de atâta vreme Biserica lui Hristos rămâne sfărțată? Pentru ce sângele vărsat pe Calvar rămâne fără folos? De ce dorința arzătoare a lui Hristos să fim una, să fie o turmă și un Păstor, nu se realizează?

Răspunsul e simplu dar crud. În responsabilitatea colectivă noi nu ne simțim responsabilitatea proprie. De aceea noi nu ne rugăm de loc, sau nu ne rugăm îndeajuns pentru unire. Ne închidem într'un egoism sacru. Când e vorba de a colabora la unirea bisericilor, izolarea și

nepăsarea este o crimă.

Deci unul fiecare să colaboreze la unirea în credință. Să punem în rugăciunile noastre mai pe sus de orice altă intenție, intenția unirii. Și fim apostoli ai rugăciunii pentru unirea creștinilor. Apoi să fim siguri, că atunci când Dumnezeu va vedea mulțimea și de o parte și de alta, rugându-se și implorând unirea, va face această minune a unirii în credință a tuturor creștinilor și în deosebi a tuturor Românilor, — atât de mult dorită și așteptată.

Maică Indurătoare, roagă-te pentru unirea în credință a tuturor Românilor.

D. POP

„Dacă toți ne împărtășim din aceeași pâine și toți devenim același lucru, atunci de ce nu avem toți aceeași dragoste? De ce nu formăm toți o singură ceată? Odinioară strămoșii noștri aceasta erau: și mulțimea celor ce credeau era o inimă și un suflet, însă acum chiar contrariul se întâmplă. Mure și felurite dușmăni sunt între noi, și foarte aprinși suntem unul împotriva celuilalt. Și tu vrei să trăiești unit cu Hristos? Și socoți că nu trebuie să trăiești unit cu fratele tău, ci poți să rămâi în desbinare și neuniere? O frate! Departe ești de iubirea și vieța lui Dumnezeu“.

Sf. Ioan Damaschin

Cuminecătura nu suferă nici ura, nici cearta și nici dușmănia; nu poate sta alături de ea desbinarea, neînțelegerca și pisma. Dacă acestea au loc între noi creștinii este semn că n'am pătruns încă ființa acestei Taine dumnezeiești, mari și întricoșate, și nu trăim cum se cade marele mister euharistic.

Pr. Dr. S. A. PRUNDUȘ

Săptămâna de rugăciune a fost începută pe la anul 1908 de doi băbați americani aparținători Bisericii Anglicane: Spencer I. Iones, personalitate cu mare vază și Ludovic Watson, păstor al Bisericii Episcopaliene din Statele-Unite.

Ambii erau preocupați de ideea de a favoriza pe toate căile unirea tuturor creștinilor într'o singură Biserică. Se ține din 18-25 Ian.

Rugă de ispășire și cerere

Așa se roagă pentru unire creștinul de rit latin sau lege apuseană:

Unul: Pentru nebagarea în seamă a cuvântului ieșit din inima Ta dumnezeiască: „Și alte oi am care nu sunt din staulul acesta: și acestea mi-se cade a le aduce, și glasul meu îl vor auzi“.

Toți: Te rugăm iartă-ne Doamne!
— Pentru înclinarea noastră păcătoasă de a vedea paiul în ochiul fraților noștri desbinați, mai vărtos decât buna credință și buna voință,

Te rugăm, iartă-ne Doamne!
— Pentru discuțiile noastre uneori pline de răutate, de suflet mic și exagerare, față de ei și pentru încăpățânarea noastră și judecățile noastre aspre,

Te rugăm iartă-ne Doamne!
— Pentru pildele noastre rele, cari au întârziat, slăbit ori nimicuit lucrarea harului în sufletele lor,

Te rugăm, iartă-ne Doamne!
— Peste hotarele de limbă, rasă și națiune,

unește-ne, o Isuse!
— Peste neștiințele, prejudecățile și dușmăniile noastre,

unește-ne, o Isuse!
— Peste barierele intelectuale,

spirituale și confesionale,

unește-ne, o Isuse!

— O Dumnezeule, pentru mai mare mărirea Ta, și bucuria inimii Fiului Tău,

adună creștinii risipiți!

— O Dumnezeule, pentru biruința binelui, adevărului și dreptății,

adună creștinii risipiți!

— O Dumnezeule, pentruca să nu fie decât o singură turmă și un singur păstor,

adună creștinii risipiți!

— O Dumnezeule, pentru a surpa mândria satanei și a slujitorilor lui,

adună creștinii risipiți!

— O Dumnezeule, pentruca, însfârșit, să domnească pacea în lume,

adună creștinii risipiți!

Doamne, Dumnezeule, care îndreptezi cele greșite și pe cele risipite le aduni, iar pe cele adunate le păstrezi, Te rugăm revarsă cu bunăvoință harul unirii peste poporul creștin, ca lepădând desbinarea, să se unească cu Biserica Ta, sub conducerea unică a adevăratului tău Păstor, ca să-Ți slujească Ție cu vrednicie, acum și puterea și în vecii vecilor. Amin.

ca într'un gând să marturisim

Anul 1954 a fost anul desbinării!

Incercări noi de unire a bisericilor^x

Se cunoaște dorința arzătoare a lui Isus, exprimată la Cina cea de Taină „ca toți să fie una precum și noi una suntem”. Pe de altă parte se știe cât de învrăjbiți sunt creștinii de azi. Sunt împărțiți într-o mulțime de biserici și secte: catolici, ortodocși, protestanți, anglicani, luterani, baptiști ș. a. m. d.

Cei ce cred în Evanghelie își dau seama că așa nu mai merge. Omenirea caută să se înfrățească pe cale politică și economică: nu poate rămâne învrăjbită tocmai în privința religioasă.

Sunt cunoscute încercările vechi de unire. Ba în sinodul din Florența (1439) chiar s'a ajuns la o înțelegere între catolici și ortodocși. La acest sinod a luat parte și Damian, mitropolitul Moldovei, iscăind și el actul de unire. Unirea aceasta însă nu s'a înfăptuit.

În ultima vreme s'au făcut mai multe încercări de unire. În special sunt vrednice de amintit trei încercări de acest fel.

Mai mulți ortodocși, anglicani și protestanți au întemeiat așa numitul „Institut internațional de creștinism social”, cu menire principală de a se ocupa cu chestiunile sociale. Totuși principalul său scop e de a ajunge la unirea creștinilor. Această mișcare a organizat vestitele conferințe de la Stockholm în 1925 și la Berna în 1926.

O altă încercare de unire mai serioasă, s'a făcut din partea bisericii episcopaliane din Statele unite prin organizarea conferinței dela Laussane (1927).

Însfârșit e vorba de încercarea de unire între o parte din anglicani (anglo-catolici) și catolici, încercare, care a avut oarecare rezultat.

Primele două încercări n'au avut niciun rezultat. Și nici nu putea fi altcum. Căci în timp ce Isus a voit ca Biserica Lui să fie una în ceea ce privește credința, tai-

nele și conducerea, aceștia voiau numai o alianță, o federație a bisericilor, lăsând liberă fiecare confesiune să creadă ce-i place. Rezultatul s'a văzut la Laussane, unde, la sfârșitul lucrărilor conferinței, s'a aranjat în catedrală slujba Cinei Domnului, lăsând liber pe fiecare să tâlcuiască înțelesul Cinei după capul lui. Așa de mult s'au încălețit limbile încât un protestant a fost silit să spună: „Ce dureros și scandalos e! Masa, cina Domnului a ajuns motiv de smințteală, care învrăjbește pe creștini în loc să-i unească. Ce nenorocire!”

Drumul acesta nu poate duce la unire. La unire duce un singur drum: întoarcerea la învățătura întregă a lui Hristos, la Biserica întemeiată de dânsul, căci dânsul numai o singură biserică a întemeiat. El n'a întemeiat o federație de biserici, care fiecare să aibă credința ei deosebită.

Nu se va ajunge la unirea bisericilor decât atunci când credincioșii tuturor bisericilor vor crede toți în același fel, vor avea aceeași credință, se vor împărtăși cu aceleași taine și vor avea aceeași conducere, același cap.

Ce putem noi totuși face pentru unirea bisericilor? Întâi de toate fiecare creștin să-și cunoască credința lui proprie și s'o trăiască, apoi să-i lămurească și pe ceilalți de altă credință: să afle toți adevărul propovăduit de Isus Hristos și de apostoli, pentruca să vadă care e biserica aceea care conține întreg adevărul evanghelic? Unde se găsește unitatea de credință, de taine și de conducere?

Iar în al doilea rând e nevoie de rugăciune multă, pentruca cei rătăciți să-și poată recunoaște greșala și să se adune într-o singură biserică, pentru a împlini dorința Domnului, să fie „o singură turmă și un singur păstor”.

Pr. N. POPA

„Vieța Creștină” se trăiește în unire și iubire

(urmare din pag. 3)

născut, care din dragoste pentru mântuirea noastră s'a intrupat om și s'a jertfit pentru ca să ne poată da nouă oamenilor puțința mântuirii, dacă vrem să ne mântuim. Deci trebuie și noi să ne iubim unii pe alții pentru Dumnezeu ca fi ai aceluiși Părinte iubitor. deci frați înaintea lui Dumnezeu, care vrea ca toți să se mântuiască, și se vor mântui numai prin iubirea lui Dumnezeu și a deapropelului nostru.

De la aceste cugete omenești și frefte religioase, e numai un pas până la cugetul unirii bisericilor... creștine.

Dar ideea de a se face în anumite zile rugăciuni în toată lumea pentru unirea bisericilor — nu a iscodit-o — Papa de la Roma; nu! Ci un „păstor” sectar din America.. Nu împoartă numele

Destul că un „păstor” a scris că ar fi bine ca în curs de o săptămână toată lumea să facă rugăciuni publice, de obște în biserici, în temple pentru „unirea tuturor”, rugăciune care în biserica ortodoxă — unită sau neunită — orientală sau occidentală — dela Răsărit sau dela Apus — întotdeauna sau făcut și se face rugăciune, cum se zice: cu vreme și fără de vreme. Așa a simțit o biserică de când e pe lume, că ea nu e a unora sau altora, ci biserica lui Hristos, care a întemeiat-o, o susține și o conduce, prin sfântul Duh a lui Dumnezeu, și prin oamenii anume aleși spre acest scop, prin Apostoli și urmașii lor, Episcopii și aceștia la rândul lor, prin preoți, anume pentru acest scop bine aleși din popor pentru popor ca să fie mijlocitori și chivernisători ai harurilor lui Dumnezeu date pentru mântuirea sufletelor în cele șaptesfinte Taine!

Ideea aceasta practică — după vremile de azi — de a duce ideea unirii sufetești și în mijlocul mulțimilor să se pătrundă de ea chiar mireni, nu numai căpeteniile lor, a fost găsită bună de urmat și la Roma, sau în Vatican, cum i-se zice.

Astfel de la Roma s'au orânduit cele 8 zile de rugăciuni publice — mai târziu — pe 18-25 Ianuarie a fiecărui an — încheindu-se, ce în tâmplarea simbolică norocoasă pentru noi, Români — tocmai în ziua primă după sărbătoarea „Unirii celor două principate române”, și a tuturor unirilor care au desăvârșit unirea ulterioare.

Am zis „tâmplarea” — dar trebuie să zicem ce providențială încheiere!

E drept că la noi, uneori zilele acestea sunt friguroase, și bisericile noastre nu sunt încălzite; oamenii cu greu sau în frig, la rugăciuni în genunchi, așa-i. Dar rugăciunea ne poate încălzi dacă e cine să tâlcuiască cu simpre creștinească — în credință vie și adânc și în

gândirea și rostul acestor rugăciuni. Și pe noi ne poate încălzi — și se cuvine să ne încălzească o astfel de gândire, înaltă și înălțătoare, creștinească, fiindcă noi suntem creștini născuți, iar nu făcuți. Suntem singurul popor în lume care ne am născut creștini, de aceea la noi „creștinul” și „românul” unul este! Printre popoarele cu care ne învecinăm, afară de greci — suntem cei mai vechi creștini. Și creștini născuți — nu făcuți, cu sala, ca unii dintre vecinii noștri, care cu greu și prin siluire au fost creștinați!

Deci — „Pentru unirea științelor lui Dumnezeu Biserici” — Domnului să ne rugăm!

Și la acest fel de cerere către Dumnezeu în genunchi rostită — cu inima înfrântă și smerită — toți vor răspunde — și cei ce pentru curioasă pricină nu vor putea fi în biserică — dând ecou ca un cor puternic cu o inimă și cu o simțire: — Doamne miluiește-ne!

Pr. pens. Dr. ILIE DĂIANU
fost protopop ortodox-unit al Clujului

Unitatea Bisericii este dorința fierbinte a Mântuitorului

(urmare din pag. 3)

Mine, ca toți să fie una, precum Tu Părinte, ești întru mine, și eu întru Tine, ca și ei întru noi una să fie; ca lumea să creadă că Tu m'ai trimis. Mărirea pe care o ai dat mie, am dat-o lor, ca să fie una cum și noi una suntem. Eu sunt întru ei și ei întru mine, ca ei să fie desăvârșiți una, și să cunoască lumea că Tu m'ai trimis, și i-ai iubit pe ei precum m'ai iubit pe mine.. Părinte, voiu ca unde sunt eu să fie cu mine și aceia pe cari m'ai dat..“.

Iar într'alt loc al Evangheliei Mântuitorul spune, în legătură cu dorința Lui fierbinte de a se păstra unitatea Bisericii Sale: „Și alte oi am care nu sunt din staulul acesta. Și pe acele mi se cade a le aduce și va fi o turmă și un păstor”.

Cele două porunci din Testamentul Său, cele două dorințe mai mari ale Lui — legătura iubirii și unitatea credinței între creștini — au fost în chip deosebit urmate de apostoli, de ucenici, de primii creștini. Aju-

(continuare în pagina 7)

Anul 1954 ne va găsi uniți?

Părerii libere

Cu numărul de față deschidem la acest loc o rubrică pentru păreri neofortiste și cinstite asupra ideii unei unitate creștinești pentru împlinirea căreia ne străduim.

Unificarea bisericilor românești*

Se vor împlini în curând 250 de ani de când o parte din Românii ardeleni au trecut la biserica Romei, adică la biserica care înainte de 1054 era a tuturor Românilor. În cele două secole și jumătate au fost desigur fricțiuni între Românii uniți și neuniți, dar ele n'au fost niciodată așa de profunde, încât să dispartă pe Români în două tabere dușmane gata să se 'ncaere, așa cum ar fi dorit dușmanii milenari ai poporului român. Dimpotrivă, atunci când poporul român s'a aflat la un ciaz de grea cumpănă, conducătorii Românilor, indiferent de confesie, au luptat bărbătește împreună, ca în anii 1948/49, când de exemplu preutul unit Simion Balint lupta împreună cu neunitul Avram Iancu.

În anul 1927 am publicat la Iași o carte *Istoria literaturii române din secolul XVIII, Epoca lui Clain-Șincai-Maior*, carte aproape necunoscută în Ardeal, în care am arătat că Catholicismul a fost pentru Românii din Transilvania un factor de mare progres. Tineri români uniți trimiși la Roma, ca Șincai și Maior, s'au întors de acolo plini de învățatură și patriotism românesc. Ei au scris cărți de mare valoare pentru istoria și limba Românilor, prin care apărau drepturile la viață ale poporului și limbii române, și au fost cei dintâi români care au întrebuițat literele latine în scrierea limbii române. Sistemul ortografic preconizat de ei atunci a devenit regula noastră de azi, așa că, dacă n'am ști istoria, am putea crede că așa au scris Românii întotdeauna.

În Mart 1944, când am fost silit să plec din Iași, și să mă refugiez la Zlatna, unde mă aflu și acum, lucrăm tocmai la *Istoria catholicismului în Moldova și Muntenia*. Cercetările mele m-au dus la convingerea că catholicismul a fost un factor de progres și pentru Românii din cele două țări, macar că n'a reușit să facă prozeliți.

* Primind colaborarea D-lui Prof. universitar de la Iași, George Pascu, fapt care ne măgulește, respectăm dorința D-Sale de a publica articolul de mai jos, nimic schimbând din partea noastră.

A venit ciazul ca Românii să se 'ntoarcă cu toții la confesiea romană, confesiea tuturor popoarelor române. Nu-i încă momentul să arătăm motivele profunde care ne îndeamnă la acest pas. Fapt este că deosebiriile dintre greco-răsăriteni și greco-catolici sînt disparențe. În adevăr, cele 4 punctumuri, cum ziceau Ardelenii la 1700, care ni se cer să le primim, sînt: *azima, filioque, purgatorul și Papa*. Dar *azima* și *filioque* sînt subtilități teologice care nu interesează mulțimea credincioșilor; *purgatorul* există într'un fel în oarecare și la ortodocși. Singurul punct de deosebire vizibil este *Papa*. Ei bine, eu prefer ca prelații noștri să asculte de *Papa*, autoritatea bisericăască suprmă, decît de politicienii noștri dela București,

Cu Dumnezeu înainte!

G. ORGE PASCU
Profesor universitar, ortodox

Unitatea Bisericii este dorința fierbinte a Mântuitorului

(urmare din pag. 6)

torarea săracilor, adunarea de milă o făceau apostolii odată cu propovăduirea Evangheliei. Iar împotriva „lupilor răpitori”, a celor ce lucrau să strice unitatea credinții, apostolii au procedat cu cea mai mare asprime. „Chiar dacă inger din cer v'ar vesti altă Evanghelie decît aceea pe care v'am vesti'o eu, să fie anatema”, spune s. Pavel.

***

Cum se explică această dorință fierbinte a Domnului pentru păstrarea unității în credință, și deci a unității Bisericii Sale?

Se explică prin faptul că El a adus *ad-vărul vecinic în lume, iar acesta este, pentru toate veacurile, unul singur*. Numai acesta, așa cum l-au propovăduit Domnul și apostolii — poate mântui nemul omenesc. *Cine strică acest adevăr, — fie dogmă fie poruncă morală — zădărnicește mântuirea prin Isus Hristos* — scopul suprem pentru care El a venit în lume. S'a făcut om și a pățimit, din

nemărginită dragoste pentru noi. Iar porunca iubirii o lasă apostolilor cu limbă de moarte, ca să zicem așa, prin testamentul Său și pentru că *fără ea nici unitatea credinței și a Bisericii nu poate fi păstrată*.

Într'adevăr unitatea credinței deci și a Bisericii, a fost sfășiată din răutate, din pismă, din dușmănie, din rivalitate, din poftă de mărire și câștig, din mândrie, — adică din lipsa dragostei creștinești. Căci iubirea adevărată nu a sfășiat niciodată haina Domnului, din asemenea motive păcătoase.

Și tot numai iubirea creștinească *poate aduna din nou pe creștini într'un singur staul*, să fie o turmă și un păstor, o singură Biserică creștină, așa cum a întemeiat-o Mântuitorul lumii, și pentru care s'a rugat la Cina cea de Taină să rămână una.

Deci cine vrea cu adevărat unirea bisericilor să se roage pentru dragostea între creștini și el însuși să se înarmeze cu ea.

I. Agârbiceanu

Este un Domn, o Credință și un Botez (Ef.4,5)

FRĂȚI CREȘTINI

Frați creștini din lumea întreagă,
 Tresăriți în cânt voios,
 Intonați un imn de slavă,
 Toți câți credeți în Hristos.
 Infrățiți-vă popoare
 Dela Răsărit și Apus
 Și plecându-vă genunchii,
 Cîntați Regelui Isus!
 Refren:
 O, Hristoase'n Sfânta Taină,
 Ce dorești să ne iubim.
 Dă-ne nouă a Ta pace,
 Dorul tău să-l împlinim.
 Pentru noi venind pe lume,
 S'a făcut copil plâpând,
 Pentru noi murind pe cruce,
 S'a jertfit ca mielul blând;
 Iar acum sub chipul pâinii
 Din nou v ne pe a'tar

Și se dă cu totul nouă
 S'avem viață, s'avem har
 S'buciumat de ură mare
 Neamul nostru omenesc,
 N'are liniște iar frații
 Între ei se dușmănesc.
 Poto'este Tu furtuna,
 Stinge focul dintre frați,
 Și fă să sorbim iubirea,
 L-a Ta masă adunați.
 Te rugăm, Hristoase, Doamne
 Să ne ierți că am greșit,
 Pentrucă streini de Tine,
 Pân' acum nu Te-am iubit;
 Mișcă inimile noastre
 Ca plângându-și vina lor,
 Strân-e'n juru Ți să rămână
 În toți vecii vecilor.

Civinte An erești

(Urmare din pagina 1)

a voit-o. Așa a poruncit o în Testamentul său. Așa a văzut-o. Una sfântă și neprihănită Mireasă a Sa.

În fața tristului spectacol de desbinare, purtând în suflet creștinesc, setea arzătoare a unității Bisericii, ori purtând în suflet testamentul reunirii, a pornit și această săptămână de rugăciune, în care toți creștinii fără deosebire de confesiune se roagă pentru plinirea gândului Mântuitorului: „ca toți să fie una...”

Să ne rugăm să se ridice marea smînteală din lume: desbinarea creștinătății. Să lucrăm din răputeri cu toate mijloacele ce ne stau la îndemână pentru restabilirea unității Bisericii lui Hristos. Să lucrăm mai ales la adâncirea vieții creștinești în suflete, căci aceasta va aduce unitatea. Nu discuțiunile filozofice și teologice măestrite și bine ticluite vor aduce unitatea, ci vieța creștinească trăită în iubirea și sufletul lui Hristos. Acesta va fi semnul că suntem ucenicii lui Hristos de vom avea dragoste între noi și vom înlătura zidul de despărțire, ca toți să fim și să trăim ca frații în Hristos și în Biserica Sa.

Amin.

Creștinătatea din lumea întreagă se roagă pentru unire! Tu ce faci?

SUNĂ CEASUL UNIRII

(urmare din pag. 2)

hatului românesc, de care în baza chiar a actului de Unire dela 1698, trebuie să se fie și I. P. S. S. — și chemându-l la lucrările Sfântului Sinod.

Nădăjduiau, dis tinsul profesor și cu el nădăjduia și alte inimi românești că în forma aceasta Biserica românească, printr-o dureroasă urșită despărțită de sora ei Biserica Apuseană și despărțită și în sânul neamului în două, se va putea găsi „în sfârșit, în armonia canonică și dogmatică cu întreaga Biserica universală”.)

Patriarhia și a primit primul ei conducător, iar cele două Biserici românești au rămas și pe mai departe tot pe drumul despărțirii și neunirii, iar armonia canonică și dogmatică cu Biserica universală nu s'a înfăptuit.

A fost o greșală! Și încă mare greșală! Vina o purtăm cu toții! O poartă toți fiii celor două Biserici fiindcă n'au făcut destul pentru a urni stâncile din drumul înfrățirii și n'au sfărmat zidurile despărțirii. Prilejul pierdut a fost: „o datorință creștinească neimplinită și un moment istoric scăpat”, cum bine l-a caracterizat acelaș profesor. Am neglijat prea mult această creștinească datorie a unirii și astfel am scăpat prea multe momente istorice când putem să ne strângem în jurul aceluiaș altar.

Bate din nou ceasul unirii! Vom scăpa și de data aceasta prilejul?

Depinde totul de noi!

Acum, când țara a adus jertfele cele mai grele pentru asigurarea hotarelor sfâșiate prin blestemul verdict dela Viena, nu este oare momentul suprem să ne ridicăm peste toate greutatele personale și să pregătim sufletele tuturor Românilor pentru unire, ca în ziua păcii să ne putem bucura măcar de începutul tratativelor pentru unire.

În zilele de 18—25 Ianuarie creștinătatea întreagă se roagă „pentru unirea tuturor”. Cu acest prilej să ne rugăm și noi cu căldură să se risipească negura neștiinței și întunecul îndoielii din inimile tuturor, să piară rădăcina vrăjbiei și a certei

1) Onisifor Ghibu, Unitatea religioasă a Românilor, Beiuș, 1931, pag. 27—28.

ce ne-a ținut până acum departe unii de alții. Să ne rugăm cu mult foc să se înlăture prejudecățile ce le-am năruit unii față de alții, să cerem cu stăruință să vină cât mai în grabă ceasul, când înfrății în jurul aceluiaș altar strămoșesc să strigăm și să cântăm: „Eu ți s frate tu mi-ești frate, în noi doi un suflet bate”. Să-L rugăm cu mult dor pe împăratul păcii și pe Domnul lumii să ne lumineze calea și să ne îndrepteze pașii noștri spre cărarea păcii, a înfrățirii și a unirii. Să-L rugăm pe Cel Atotputernic să înlăture din drumul nostru tot ceesece este piatră de amintală, piedecă și potălnire și să conducă cât mai în grabă pe toți fiii în calea Sfintei Uniri.

De ce să nu dăm prilej neamului ca bucuria păcii în ziua păcii să fie deplină, fiind aneoa „uniți în cuget și în simțiri”? Nu este permis ca în aceste vremuri de adâncă prefacere morală și socială să trecem cu vederea împărioasa poruncă a unirii. Să ne pregătim sufletește la înlăptuirea ei și să lucrăm, făcând și pe alții să lucreze, în clipa de față să începem *ingenunchi înaintea altarului*, în tainică convorbire cu Domnul munca pentru unire.

Dacă vom pași pe drumul unirii sub scutul Domnului, imposibil să nu ne putem uni, căci aceasta a fost cea mai arzătoare dorință a Mântuitorului înălțat în formă de rugă către Părintele ceresc în clipa intrării în patimile înfrățirii: „Ca toți să fie una, precum tu, Părinte, ești întru mine, și eu întru tine, ca și ea întru noi una să fie” (Io. 17, 21).

Ingenunchiați în fața altarului strămoșesc să luăm hotărârea de a *continua ruga noastră* pentru unire și după lăcheierea săptămânii, dar mai ales să lăsăm să se reverse *inafară* balzamal dragostei frățești, și să *arătăm în fapte* dorul arzător, aprins în inimă de văpăia Duhului Sfânt, ca aceea legătură să prindă cât mai multe suflete și acest foc să aprindă cât mai multe inimi ca să se realizeze, negreșit, *unirea religioasă a tuturor Românilor*.

Pr. S. A. PRUNDUȘ

Conlucrarea frățească

(urmare din pagina 7)

„Infrățiți-vă popoare
„Dela Răsărit și Apus
„și plecându-vă genunchii
„Cântați Regelui Isus!”

Vieța creștină vrea să fie ecoul acestui concert de iubire închinat lui Iesus și puntea de înțelegere, teren de colaborare frățească, pentru adâncirea vieții sufletești a Neamului Românesc.

De aceea: conlucrarea frățească între Ortodocșii Români și Români Uniți dela „Vieța Creștină” este privită cu ochi buni și piini de părintească binecuvântare nu numai din partea celor doi Arhiepiscopii Români ai Clujului, nu numai de întreaga preoțime a ambelor biserici strămoșești, ci de toată obștea românească: intelectuali, muncitori și țărani!

Cu atât mai mult privirea adu-

cătoare de har a lui Iesus se îndreaptă mai fierbinte și binevoitoare spre marea operă constructivă a ziarului „Vieța Creștină”, care în loc să și irosească puterile cu zadarnice lupte confesionale, se străduiește a a înălța cupole strălucitoare, clădite din iubire, spre culmile albastre cerești, ale Celui care din dragoste pentru noi s'a coborât pe pământ.

Români Ortodocși și Uniți, priviți și primiți cu încredere ziarul „Vieța Creștină”, care vrea ca în locul vrajbei și urei, să adăcă dragostea lui Hristos. Singurul mijloc de înțelegere care va duce la „zidirea Trupului lui Hristos—Biserica — până vom ajunge toți la unirea credinței” (Ef. 4, 12-13), care trăiește în iubire.

Pr. Teofil A. Bălibanu

Abonamentul pe anul 1947

După cum am mai anunțat, începând cu Anul Nou 1947 trebuie să fie ridicat și prețul gazetei. La ultima ședință de constătuire a tuturor celor cari scriu și lucrează la această foaie s'a cumpănit mult pentru a fixa un preț cât mai mic, din care să se acoperă cheltuielile cu hârtia, poșta, tiparul, etc. Față de noua scumpete, pentru primele trei luni Ianuarie, Febr. și Martie s'a stabilit neschimbat abonamentul de 10.000 Lei, iar cu bucata prețul unui număr de 4 pagini la 1000 Lei.

Probabil acest abonament va rămănea neschimbat pe tot anul, ceea ce face pentru abonați 40 mi pe un an (52 numere) 20 mi Lei pe 6 luni (adică pentru 26 numere) și 10 mi Lei pe 3 luni (adică pentru 13 numere). În tot cazul în Nr. 43 vom anunța dacă rămănea acelaș abonament, sau se mărește ori măsoarează. Toate publicațiile care nu trăiesc din reclame sau subvenții s'au scumpit de 3, 4 și 5 ori ca în Decembrie 1946, întrucât și la hârtie s'a urcat prețul.

Vieța Creștină trăiește numai din abonamente și vânzare, căci pentru noi nu s'a aflat încă nici oficial nici particular vre-o persoană sau instituție bisericască sau de Stat care să ne sprijinească regulat, cum se face cu cele mai multe gazete, decât doar ne mai bucurăm și noi de unele gesturi frumoase de ajutorare dela unii abonați și prieteni cu surse materiale mai reduse. La cei cu avere multă nu le suntem dragi.

Azi aproape toate ziarele sunt în nesiguranța apariției regulate. De aceea, fiți cu atenție totdeauna mai ales la numărul, nu la data gazetei. Numeri să urmeze anul după altul.

Cu toată neregula trenurilor, poștei,

primirei hârtiei etc. gazeta noastră apare destul de regulat față de altele.

La abonamentele trimise și pentru anul 1947, rugăm cititorii ca să binevoiască să ne trimită și diferența de majorare, ce a trebuit să se facă.

Pentru abonații buni și statornici s'a început la tipărirea sau scrierea cu mașina a adreselor.

Ni se fac reclamații că unii abonați primesc cu multă întârziere gazeta, ba unele numere de loc. Rugăm acești abonați să reclame mai întâi la poșta de unde primesc gazeta. Dacă nici așa nu vor primi, atunci să ne scrie să facem reclamații noi la Direcțiunea Generală a Poștelor împotriva poștaşilor neglijenți sau răuvoitori ca să fie scoși din acest serviciu de mare răspundere și care trebuie să fie corect și regulat.

Deși noi plătim și șiel taxa pentru fiecare gazetă ca să o ducă și să o predea celui cui este adresată, totuși avem cunoștință că unii factori poștali neglijenți o predau altora să o ducă; iar cei ticăloși în loc să o ducă celui ce o așteaptă și a plătit-o, își fac din ea foaișă de țigări și o fumează. Unii ca aceștia să ia la cunoștință din avizul nostru că în curând îi așteaptă mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Numai o pocăință bună și dreaptă îi mai poate mântui.

Sperăm că iar vom avea trenuri dela Cluj în fiecare zi și atunci vom face tot posibilul ca gazeta să ajungă pe Dumineca în orice sat din țară, cât mai izolat, întrucât noi o vom expedia la gară Marți seara. De aceea domnii colaboratori să țină socoteala de aceasta și să ne trimită materialul de publicat la timp, spre a putea fi și cules la data apariției nu la cea scrisă pe gazetă.

Priveghere creștinească de Anul Nou

Anul nou a fost primit sărbătorește în toată lumea. La București un loc la masă, pentru noaptea de Anul nou, la restaurant se răscumpăra cu 250.000—600.000 lei, țară beaură. Localurile gemeau de lume. Abundența și lux, muzică și joc, ca în vremurile bune.

Așa a fost și în scara de Crăciun. O familie voia să și petreacă seara de Crăciun acasă, dar ca lumea: cu chef și beții... S'a iscat o ceartă, din care feciorul și-a ucis mama, iar Tatăl, apoi, pe fecior...

La Cluj încă toată lumea a făcut „Revelion”-ul de Anul Nou. Cei mai mulți la Bal, în crășmă sau restau-

Cine a primit de probă acest număr, dar nu vrea sau nu poate să se aboneze, este rugat să scrie pe gazetă: **Refuz primirea, și să ni o trimiță înapoi.**

— Apariția gazetei noastre în condițiuni mai bune este încă tot stănjinită, deoarece, după cum am mai scris cazul pe larg, nici până azi nu s'a aflat materialul de tipar sau urma răufăcătorilor, cari ziua, din fața noastră ne-au jefuit tipografia, încărcând litera de tipar pe o trăsură și dispărând.

Cu timpul sperăm să ne putem cumpăra iar materialul furat.

rant. Unii, însă, precum am anunțat, l-au făcut în Biserică. Acesta a fost foarte frumos. Nu se poate spune, numai simți și a fost lume multă. Biserica Bob a fost neîncăpătoare. Dela ora 11 s'a trecut la biserică-catedrală, largă și încăpătoare. Aici s'a făcut predica solemnă cu Binecuvântarea Euharistică, la miezul nopții. Apoi s'a celebrat și Liturghie, în vreme ce alți preoți ascultau spovada. S'a împărtășit aproape întreaga mulțime a credincioșilor prezenți.

Programul variat al predicilor, cântărilor și al rugăciunilor a făcut ca timpul dela ora 8 seara și până la 2 și jumătate dimineața să ne pară foarte scurt.

Cine încă nu și-a cumpărat calendarul nostru de perete sau cel de masă (transformat de pe anul 1945 pentru anul 1947), se mai poate primi în condițiile arătate în numărul trecut al gazetei, întrucât ne-au mai rămas.

S'a ridicat însă prețul cu 100 procente, față de catalogul publicat în nr. trecut la toate cărțile, broșurile și colecțiile din gazetă ce le mai avem, în afară de calendarul pe 1947.

A apărut Almanahul „Vieța” pe anul 1947 a Păr Călugări franciscani români, sub îndrijirea fr. Ioan Bălan la Beiuș, de unde se poate comanda. Il recomandăm fiind foarte frumos, ilustrat și bine redactat.

Fecioară Indurătoare, roagă-te pentru unirea în credința a tuturor Românilor